

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1 Titlul actului normativ

Lege privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar

Secțiunea a 2-a Motivul emiterii actului normativ

1. Descrierea situației actuale

a) În prezent, la nivelul cadrului legislativ național, dispoziții referitoare la măsurile ce pot fi dispuse de către Banca Națională a României pentru restructurarea/soluționarea instituțiilor de credit, aflate în stare de dificultate, se regăsesc în cuprinsul *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului*, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Procedurile speciale prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 constau în: supravegherea specială, administrarea specială și măsuri de stabilizare.

a.1. În ceea ce privește procedura supravegherii speciale:

- poate fi dispusă de către Banca Națională a României, pe o perioadă de cel mult trei luni, pentru încălcarea legii sau a reglementărilor, precum și în cazul constatării unei situații financiare precare a instituției de credit;
- prevede competențe ale Băncii Naționale a României precum: posibilitatea de a dispune suspendarea aplicării unor acte de decizie ale organelor sau persoanelor cu atribuții de administrare și/sau conducere a instituției de credit, contrare unei practici bancare prudente și sănătoase; limitarea și/sau suspendarea unor activități și operațiuni pe o anumită perioadă.

a.2. În ceea ce privește procedura administrării speciale:

- poate fi dispusă prin hotărâre a Băncii Naționale a României, pe o perioadă de 4 luni (cu posibilitatea prelungirii acesteia) în principiu în cazurile în care se constată o deteriorare semnificativă a indicatorilor prudențiali și de performanță financiară, de natură a afecta capacitatea instituției de credit de a respecta cerințele prudențiale, sau deficiențe grave în administrarea și/sau conducerea instituției de credit de natură a periclita în mod grav interesele deponenților;
- mandatul persoanelor care asigură administrarea și/sau conducerea instituției de

credit încetează, iar atribuțiile acestora sunt preluate de un administrator special desemnat de Banca Națională a României;

- funcționarea adunării generale a acționarilor se suspendă pe perioada administrării speciale, cu excepția situațiilor în care aceasta este convocată de către administratorul special pentru adoptarea unor măsuri de restructurare în legătură cu care își păstrează competențele.

- a.2.1. În cadrul administrării speciale pot fi implementate măsuri de redresare precum:

- îmbunătățirea cadrului de administrare, a strategiilor, proceselor și mecanismelor implementate în cadrul instituției de credit;
- restructurarea activităților neprofitabile;
- suspendarea atragerii de depozite și/sau acordării de credite.

- a.2.2. În cadrul administrării speciale pot fi implementate măsuri de restructurare precum:

- majorarea capitalului social;
- reducerea capitalului pentru acoperirea pierderilor;
- operațiuni de vânzare de active, operațiuni de transfer de depozite, operațiuni de vânzare de active cu asumare de pasive (nu necesită aprobarea adunării generale a acționarilor);
- fuziunea cu alte instituții de credit, divizarea totală sau parțială.

a.2.3. Încetarea administrării speciale. Consecințe:

- reluarea activității instituției de credit (dacă instituția de credit s-a redresat și îndeplinește cerințele prudențiale prevăzute de lege);
- retragerea autorizației instituției de credit, urmată de sesizarea de către Banca Națională a României a instanței competente pentru declanșarea procedurii falimentului sau, după caz, urmată de dizolvare și lichidare administrativă (dacă instituția de credit nu s-a redresat).

a.3. Măsuri de stabilizare:

- pot fi dispuse de Banca Națională a României în cazurile în care deteriorarea situației unei instituții de credit ar amenința stabilitatea financiară, inclusiv din perspectiva protecției deponenților și/sau menținerii încrederii populației în sistemul bancar;
- mandatul persoanelor care asigură administrarea și/sau conducerea instituției de credit încetează, iar atribuțiile acestora sunt preluate de un administrator delegat desemnat de Banca Națională a României;

- finanțarea oricăreia dintre măsurile de stabilizare este asigurată de Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar, ale cărui resurse vor putea fi, la nevoie, suplimentate printr-un împrumut acordat de Ministerul Finanțelor Publice.

a.3.1. Transferul total sau parțial de active și pasive ale unei instituții de credit aflate în dificultate către alte instituții de credit sau instituții financiare din sectorul privat, cu o situație financiară solidă, asigurându-se transferul prioritar al depozitelor garantate și continuarea prestării serviciilor bancare;

a.3.2. Implicarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar în calitate de administrator delegat și, după caz, de acționar al unei instituții de credit aflate în dificultate, dacă anterior s-a dispus măsura suspendării exercitării drepturilor de vot ale acționariatului care deține controlul asupra respectivei instituții de credit. Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar va dobândi calitatea de acționar prin subscrierea acțiunilor noi emise ca urmare a majorării capitalului social al instituției de credit respective (ulterior acoperirii pierderilor prin reducerea capitalului social).

a.3.3. Transferul de active și pasive către o bancă-punte care se constituie în acest scop având ca obiectiv asigurarea în continuare a prestării serviciilor bancare. Banca-punte este autorizată de Banca Națională a României și își desfășoară activitatea cu respectarea prevederilor legislației aplicabile instituțiilor de credit, fiind supusă supravegherii prudențiale exercitate de banca centrală. Banca-punte ar urma să fie deținută de Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar, în calitate de unic acționar al băncii. Durata de funcționare a băncii-punte este limitată până la doi ani, cu posibilitatea prelungirii acesteia până la finalizarea operațiunii de vânzare a băncii-punte către un investitor solid. Banca-punte se subrogă în toate drepturile și obligațiile decurgând din relațiile contractuale aferente activelor și pasivelor transferate. La data transferului activelor și pasivelor către banca-punte, autorizația instituției de credit de la care s-a efectuat transferul de active și pasive încetează de drept, instituția de credit reziduală intrând în procedura de lichidare administrativă, monitorizată de Banca Națională a României. În cadrul procedurii de lichidare, instituția de credit reziduală are obligația de a presta în beneficiul băncii-punte serviciile necesare derulării de către banca-punte a activităților sale.

Măsurile implementate în cursul administrării speciale, precum și măsurile de stabilizare nu pot fi suspendate sau desființate de instanța de judecată, urmând a fi acordate despăgubiri persoanelor prejudiciate prin dispunerea măsurilor respective.

În ceea ce privește măsurile pentru restructurarea firmelor de investiții aflate în stare de dificultate, legislația primară națională nu include prevederi specifice în acest sens, în contextul în care, la nivelul Uniunii Europene, nu exista un regim unitar care să cuprindă norme detaliate pentru restructurarea firmelor de investiții. Criza financiară a

demonstrat că există o lipsă semnificativă de instrumente adecvate la nivelul Uniunii Europene pentru gestionarea eficientă a situației firmelor de investiții aflate în dificultate și care ar putea avea un impact semnificativ asupra destabilizării întregului sistem financiar-bancar.

b) În Jurnalul Oficial al Uniunii Europene din data de 12 iunie 2014 a fost publicată *Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE/, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012, ale Parlamentului European și ale Consiliului (Directiva 2014/59/UE)*, a cărei transpunere în legislația națională a statelor membre trebuia realizată în termenul prevăzut de articolul 130 din directivă, respectiv până la sfârșitul anului 2014, iar aplicabilitatea trebuia asigurată începând cu data de 1 ianuarie 2015.

În cursul lunii februarie a.c. Comisia Europeană a notificat România cu privire la punerea în întârziere în cauza 2015/0100, aceasta reprezentând declanșarea acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor (*infringement*) pentru necomunicarea măsurilor naționale de transpunere a Directivei 2014/59/UE.

Obiectivele urmărite la nivelul Uniunii, date publicității încă din luna octombrie 2009, în cuprinsul Comunicării Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social, Curtea Europeană de Justiție și Banca Centrală Europeană: *An EU Framework for Cross-border Crisis Management in Banking Sector* (COM (2009)0561 final), cuprinzând principalele elemente care au fost, ulterior, avute în vedere la crearea noului cadru armonizat de gestiune a crizelor transfrontaliere în sectorul bancar la nivelul Uniunii Europene, pornesc de la considerentul că, spre deosebire de regimul general al insolvenței, care are drept obiective principale un tratament corect și predictibil al creditorilor și maximizarea valorii activelor în vederea satisfacerii creanțelor lor, un cadru specific de soluționare a băncilor în criză trebui să acorde prioritate obiectivelor de „*politică publică*”, precum stabilitatea financiară, continuitatea serviciilor oferite și integritatea sistemelor de plăți.

În acest context, adoptarea Directivei 2014/59/UE reprezintă concretizarea eforturilor Uniunii Europene de a crea un cadru eficace de gestiune a crizelor pentru instituțiile financiare transfrontaliere, după măsurile fără precedent luate începând cu toamna anului 2008 pentru recapitalizarea și garantarea băncilor din fonduri publice, coordonate la nivel european pe o bază ad-hoc. Aceasta se constituie într-o reformă fundamentală a reglementării și supravegherii piețelor financiare, care pune bazele unui regim ce asigură că autoritățile își coordonează în mod eficace acțiunile și dispun de instrumente adecvate de intervenție rapidă pentru gestionarea dificultăților cu care se confruntă instituțiile de credit și celelalte instituții financiare.

Considerentele legiuitorului european pentru crearea unui cadru pentru ieșirea ordonată din piață a instituțiilor de credit și firmelor de investiții (denumite în continuare *instituții*) neviabile sau în curs de a intra în dificultate au în vedere faptul că acestea funcționează pe bază de încredere și pot deveni neviabile foarte rapid dacă partenerii, clienții și participanții la sistemele de plăți își pierd încrederea în capacitatea lor de a-și îndeplini obligațiile. De asemenea, intrarea în criză a unei instituții poate conduce la propagarea problemelor acesteia în întregul sistem, din cauza gradului înalt de interdependență dintre instituțiile financiare, existând riscul apariției unei crize sistemice.

Criza financiară a demonstrat că există o lipsă acută de instrumente adecvate la nivelul Uniunii pentru a gestiona în mod eficient situația instituțiilor neviabile sau în curs de a intra în dificultate și că procedurile generale de insolvență nu sunt adecvate pentru instituțiile financiare, deoarece ele nu asigură o intervenție suficient de rapidă, asigurarea continuității activităților, serviciilor sau operațiunilor a căror întrerupere poate conduce, în unul sau mai multe state membre, la perturbări în furnizarea unor servicii esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare.

În astfel de cazuri, există un interes public pentru a declanșa proceduri specifice (proceduri de rezoluție) asupra unei instituții și pentru a aplica instrumente adecvate (instrumentele de rezoluție) în locul recurgerii la procedura obișnuită de insolvență.

Noile instrumente de intervenție statală, armonizate prin Directiva 2014/59/UE sunt considerate a fi necesare în special pentru a preveni ajungerea unei instituții în stare de insolvență sau, în cazul în care aceasta se produce, pentru a reduce la minimum consecințele negative, în sensul menținerii funcțiilor de importanță sistemică ale instituției, prin viabilizarea acesteia, dacă este posibil, sau, după caz, prin transferul acestor funcții la o altă entitate.

Absența condițiilor, competențelor și procedurilor comune de rezoluție a instituțiilor poate constitui un obstacol în calea bunei funcționări a pieței interne și poate frâna cooperarea dintre autoritățile naționale în cazul grupurilor de instituții transfrontaliere în curs de a intra în dificultate.

Conform fundamentării legiuitorului european, s-a dovedit necesar ca autoritățile să dispună de mijloace eficiente de acțiune în ceea ce privește instituțiile, pentru a preveni contaminarea, inclusiv la nivel de grup transfrontalier.

Prin urmare, s-a considerat necesară instituirea unui regim armonizat la nivelul Uniunii, care să ofere autorităților statelor membre un set credibil de instrumente pentru a interveni suficient de timpuriu și de rapid în cazul unei instituții neviabile sau în curs de a intra în dificultate, astfel încât să garanteze continuitatea funcțiilor financiare și economice critice ale acesteia, reducând în același timp la minimum impactul situației de dificultate a instituției asupra economiei și a sistemului financiar.

În cadrul procedurii de rezoluție a instituțiilor sau a grupurilor active la nivelul Uniunii, noul cadru legislativ adoptat urmărește ca deciziile luate în baza acestuia să

asigure menținerea stabilității financiare și reducerea la minimum a efectelor economice și sociale în toate statele membre în care instituția sau grupul își desfășoară activitatea.

Potrivit considerentului 130 din preambulul Directivei 2014/59/UE, măsurile și instrumentele legiferați prin aceasta respectă atât drepturile fundamentale, cât și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în particular de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Carta), în special dreptul la proprietate, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil și dreptul la apărare.

Cadrul de gestionare a crizelor din sectorul financiar-bancar așa cum a fost conceput de legiuitorul Uniunii este structurat pe trei piloni: prevenirea crizelor, intervenția timpurie și rezoluția bancară, pentru fiecare pilon fiind stabilite condițiile declanșatoare, autoritățile implicate, competențele și instrumentele ce pot fi aplicate, precum și modalitatea de implementare a acestora.

În implementarea acestui cadru sunt implicate atât autoritățile competente cu supravegherea prudențială, cât și autoritățile de rezoluție, acestea colaborând în mod strâns.

Noile competențe ce revin autorităților de supraveghere în prevenirea crizelor, reprezintă o completare a atribuțiilor conferite acestor autorități prin *Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (Directiva 2013/36/UE)*.

Întrucât riscul pe care îl prezintă fiecare instituție în parte la adresa stabilității financiare nu poate fi estimat pe deplin dinainte, autoritățile trebuie să dispună de aceste competențe cu privire la orice instituție, indiferent de dimensiunea sau de sfera de cuprindere a activităților acesteia.

În cadrul etapei privind **pregătirea**:

- se instituie obligativitatea instituțiilor de a elabora și actualiza planuri de redresare (cu măsuri pe care entitatea le va lua pentru ieșirea din situații de dificultate financiară), planuri care se supun evaluării autorității de supraveghere (cu consultarea autorității de rezoluție);
- se instituie obligativitatea autorității de rezoluție de a elabora planuri de rezoluție pentru fiecare instituție;
- se asigură unificarea regimului de reglementare a sprijinului financiar intra-grup (autoritatea de supraveghere a entității care furnizează sprijinul se poate opune, în condiții bine determinate).

În cazul în care o instituție nu prezintă un plan de redresare adecvat, autoritățile de supraveghere trebuie să aibă competența de a solicita acesteia luarea măsurilor

necesare pentru remedierea deficiențelor majore ale planului. Se consideră că această cerință ar putea afecta libertatea de a desfășura o activitate comercială, garantată prin articolul 16 din Cartă, însă limitarea acestui drept fundamental este necesară pentru atingerea obiectivelor de stabilitate financiară. Mai precis, această limitare este necesară pentru consolidarea activității instituțiilor și pentru a evita o creștere excesivă a activităților instituțiilor sau a riscurilor asumate de către acestea, fără a avea capacitatea de a depăși dificultățile, de a acoperi pierderile și de a-și restabili baza de capital. De asemenea, limitarea este considerată proporțională deoarece permite luarea unor măsuri preventive doar dacă acestea sunt necesare pentru abordarea deficiențelor și, prin urmare, este conformă cu articolul 52 din Cartă.

Intervenția timpurie presupune abordarea problemelor într-un stadiu incipient și cuprinde posibilitatea numirii unui administrator temporar pe o perioadă limitată, a cărei responsabilitate principală constă în restabilirea situației financiare a instituției, prin implementarea planurilor de redresare.

În vederea menținerii stabilității financiare, se consideră important ca autoritățile de supraveghere să fie în măsură să remedieze deteriorarea situației financiare și economice a unei instituții, înainte ca aceasta să ajungă într-un stadiu în care singura alternativă să fie rezoluția. În acest scop, statele membre trebuie să asigure că autoritățile de supraveghere dispun de competențe de intervenție timpurie, inclusiv competența de a numi un administrator temporar, care fie să înlocuiască organul de conducere și conducerea superioară ale unei instituții, fie să coopereze temporar cu acestea. Numirea administratorului temporar nu aduce atingere altor drepturi ale acționarilor.

Rezoluția presupune o intervenție a autorităților statului, **în condiții expres determinate**. Astfel, o acțiune de rezoluție poate fi dispusă:

- (i) în momentul în care se stabilește că o instituție intră sau este susceptibilă de a intra într-o stare de dificultate majoră,
- (ii) nu există nicio perspectivă rezonabilă ca printr-o măsură alternativă, de natură privată sau o măsură de supraveghere, să se prevină intrarea în dificultate a instituției într-un interval de timp rezonabil, și
- (iii) acțiunea de rezoluție este necesară din perspectiva interesului public, sens în care autoritățile de rezoluție trebuie să fie abilitate prin lege să aplice, fără întârziere, instrumentele de rezoluție prevăzute.

O acțiune de rezoluție este considerată **de interes public** dacă este necesară pentru atingerea de o manieră adecvată a unuia sau mai multor obiective ale rezoluției, iar lichidarea instituției de credit conform procedurii de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură și în timp util.

Obiectivele rezoluției sunt asigurarea continuității funcțiilor critice ale instituției supuse rezoluției, evitarea efectelor negative asupra stabilității financiare, protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței instituțiilor aflate în

dificultate majoră de sprijinul financiar public extraordinar și protejarea deponenților garantați, a investitorilor care intră sub incidența dispozițiilor privind compensarea, precum și a fondurilor și activelor clienților.

Astfel, deși aplicarea instrumentelor de rezoluție implică unele limitări de drepturi ale acționarilor și ale altor creditori ai instituției supuse rezoluției, aceste limitări sunt necesare pentru atingerea, în timp util și eficient, a obiectivelor urmărite.

De asemenea, atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție sunt ținute să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura respectarea **principiilor** prevăzute în mod expres, care se referă la:

- (i) suportarea pierderilor în primul rând de către acționarii instituției supuse rezoluției;
- (ii) suportarea pierderilor de către creditorii instituției ulterior acționarilor, în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor potrivit procedurii de insolvență;
- (iii) ca regulă, înlocuirea organului de conducere și a conducerii superioare ale instituției;
- (iv) tragerea la răspundere, potrivit legii civile sau penale, a persoanelor fizice și juridice care au contribuit la ajungerea în stare de dificultate majoră a instituției;
- (v) asigurarea unui tratament egal al creditorilor din aceeași categorie;
- (vi) regula ca niciun creditor să nu suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii de insolvență;
- (vii) protejarea în totalitate a depozitelor acoperite; și
- (viii) respectarea în cazul luării unor acțiuni de rezoluție a mecanismelor de siguranță prevăzute de directivă.

Instrumentele de rezoluție prevăzute de directivă sunt astfel concepute încât autoritățile statelor membre să poată face față unei game largi de scenarii în mare parte imprevizibile, ținând totodată seama de diferențele existente între situația unei singure instituții aflate în criză și o criză financiară sistemică. Aceste instrumente sunt:

- **instrumentul de vânzare a afacerii instituției supuse rezoluției;**
- **instrumentul instituției-punte;**
- **instrumentul de separare a activelor instituției supuse rezoluției;**
- **instrumentul de recapitalizare internă (*bail-in*).**

Instrumentul de vânzare a afacerii presupune vânzarea totală sau parțială, în condiții comerciale transparente și nediscriminatorii, care să nu confere avantaje neloiale niciunui potențial cumpărător, a acțiunilor emise de instituția supusă

rezoluției sau, după caz, a activității acesteia (active, drepturi sau obligații) către unul sau mai mulți cumpărători din sectorul privat, fără acordul acționarilor instituției supuse rezoluției.

Instrumentul instituției-punte constă în crearea unei noi instituții, prin transferul către aceasta, total sau parțial de acțiuni emise de una sau de mai multe instituții supuse rezoluției și/sau prin transferul către aceasta, total sau parțial de active, drepturi sau obligații ale uneia sau mai multor instituții supuse rezoluției, în scopul menținerii accesului clienților la funcțiile critice și al vânzării ulterioare a acesteia către un cumpărător privat. Instituția-punte este supusă regimului juridic de autorizare și supraveghere prudentială, în funcție de natura activelor, drepturilor sau obligațiilor preluate.

Instituția-punte se constituie ca instituție al cărei capital social este deținut integral sau parțial de una sau mai multe autorități publice și este controlată de autoritatea de rezoluție, scopul constituirii acesteia fiind de a asigura continuarea furnizării de servicii financiare esențiale către clienții instituției supuse rezoluției, până la vânzarea ulterioară către un cumpărător privat. Instituția-punte trebuie să funcționeze ca entitate viabilă și, în termenul prevăzut în directivă, să fie vândută, la momentul în care există circumstanțe favorabile, ori să fie lichidată, în cazul în care aceasta nu este viabilă.

Instrumentul de separare a activelor constă în transferul de la o instituție supusă rezoluției sau de la o instituție-punte către un “vehicul de administrare a activelor” a anumitor active, drepturi sau obligații care, din cauza nivelului de risc pe care le implică sau a dificultăților în stabilirea valorii lor, ar periclita soliditatea financiară a instituției de la care se efectuează transferul (separarea activelor se utilizează doar împreună cu alte instrumente de rezoluție).

Instrumentul de recapitalizare internă presupune conversia în capital a creanțelor asupra instituției supuse rezoluției sau reducerea valorii acestora și vizează fie recapitalizarea unei instituții în privința căreia există premisele redresării și funcționării în continuare, cu respectarea cerințelor de la autorizare, fie, dacă nu sunt îndeplinite condițiile pentru redresarea instituției, conversia în capital sau reducerea valorii creanțelor, anterior transferului acestora către o instituție-punte, în vederea unui aport de capital la respectiva instituție-punte ori, după caz, a transferului lor către un cumpărător privat, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a afacerii, sau către un “vehicul” de administrare a activelor, în cazul aplicării instrumentului de separare a activelor.

Aplicarea acestui instrument asigură atingerea obiectivelor rezoluției prin garantarea faptului că acționarii și creditorii instituției supuse rezoluției participă la pierderile acesteia.

Sunt exceptate de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă o serie de

creanțe, reprezentate, în principal, de următoarele: depozitele acoperite de o schemă de garantare, creanțele garantate, creanțele fiduciare, creanțele cu o scadență mai mică 7 zile ale sistemelor de plăți sau operatorilor acestor sisteme și ale altor instituții, cu excepția entităților care fac parte din grupul instituției supuse rezoluției, creanțele angajaților, creanțele creditorilor comerciali care furnizează mărfuri sau servicii cruciale pentru desfășurarea activității instituției supuse rezoluției, creanțele fiscale privilegiate, creanțele schemelor de garantare a depozitelor.

De asemenea, autoritățile de rezoluție pot exclude de la recapitalizare, în principal, creanțele a căror reducere nu este posibilă într-un termen rezonabil, creanțele a căror excludere este strict necesară și este proporțională pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale, creanțele a căror excludere este necesară și proporțională pentru a evita răspândirea contaminării sau a instabilității financiare care ar putea determina o perturbare gravă a economiei unui stat membru. În cazul în care se aplică excluderile menționate, nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei altor pasive eligibile poate fi majorat pentru a ține seama de astfel de excluderi, sub rezerva respectării principiului „niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat în raport cu procedurile normale de insolvență”.

Cu excepția situațiilor pentru care dispozițiile directivei specifică altfel, autoritățile de rezoluție trebuie să aplice **instrumentul de recapitalizare internă** astfel încât să respecte tratamentul egal al creditorilor și rangul de prioritate al creanțelor, conform legislației aplicabile în materie de insolvență.

În situația extraordinară a unei crize sistemice, directiva prevede, ca finanțare de ultimă instanță, posibilitatea acordării de **sprijin financiar public extraordinar**, prin intermediul următoarelor instrumente publice de stabilizare financiară: sprijin financiar prin aport public de capital și, respectiv, trecerea temporară în proprietate publică.

În funcție de instrumentele utilizate și de impactul asupra pieței, intervenția la nivel guvernamental sau a autorităților de rezoluție din statele membre în gestiunea crizelor din sectorul bancar-financiar (prin mecanismele de finanțare a rezoluției) poate conduce la încadrarea măsurilor prevăzute de directivă, care pot fi adoptate, ca reprezentând **ajutor de stat** și, în consecință, la necesitatea respectării regulilor Uniunii Europene în materie de ajutor de stat stabilite de Comisia Europeană.

Directiva prevede că aplicarea instrumentelor de rezoluție se face cu respectarea **mecanismelor de siguranță** prin care se asigură compensarea eventualelor prejudicii suportate de acționarii și creditorii instituției supuse rezoluției.

De asemenea, la baza oricărei decizii privind aplicarea instrumentelor de rezoluție stau **evaluări** economice complexe, prin care se determină valoarea activelor și pasivelor care fac obiectul transferului în cazul aplicării instrumentului de vânzare a afacerii, al instituției-punte și cel de separare a activelor, respectiv valoarea cu care urmează să fie reduse/convertite creanțele în cazul instrumentului de recapitalizare

internă.

Potrivit Directivei, evaluarea activelor și a pasivelor instituțiilor în curs de a intra în dificultate trebuie să se bazeze pe estimări corecte, prudente și realiste, la momentul aplicării instrumentelor de rezoluție. Din rațiuni de urgență, directiva prevede că autoritățile de rezoluție trebuie să fie abilitate să efectueze o evaluare rapidă a activelor sau a pasivelor unei instituții în curs de a intra în dificultate, care trebuie să stea la baza oricărei decizii privind aplicarea instrumentelor de rezoluție. Această evaluare este urmată de o nouă evaluare, realizată, cât mai curând posibil, de un evaluator independent, în urma căreia, dacă este cazul, autoritatea de rezoluție procedează la majorarea valorii creanțelor creditorilor și acționarilor, care au fost reduse prin aplicarea instrumentului de capitalizare internă, respectiv, dispune instituției-punte sau vehiculului de administrare a activelor să efectueze plata unei contraprestații suplimentare aferente activelor, drepturilor și obligațiilor transferate. Directiva prevede că metoda de evaluare face obiectul standardelor tehnice obligatorii elaborate de Autoritatea Bancară Europeană și adoptate de Comisia Europeană în baza competențelor delegate acesteia, prin aceste standarde urmând să fie stabilit un cadru de principii aplicabile cu ocazia desfășurării acestor evaluări, care să permită aplicarea unor diferite metodologii specifice de către autoritățile de rezoluție și evaluatorii independenți, după caz.

În cazul transferului de acțiuni, precum și în cazul transferului de active, drepturi sau obligații ale instituției supuse rezoluției, realizat în contextul aplicării instrumentului de vânzare a afacerii, a instrumentului instituției-punte sau, după caz, a instrumentului de separare a activelor, **plata oricărei contraprestații** de către destinatarul transferului (cumpărător privat, instituția-punte ori, după caz, vehiculul de administrare a activelor), este făcută în favoarea acționarilor instituției supuse rezoluției, când obiectul transferului îl constituie acțiunile instituției supuse rezoluției, sau în favoarea instituției supuse rezoluției, în cazul transferului de active, drepturi sau obligații ale acesteia.

Competențe de rezoluție

Pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție prevăzute de directivă, statele membre trebuie să asigure că autoritățile desemnate în acest sens dispun de toate **competențele legale** necesare, care pot fi exercitate, în diferite combinații, în legătură cu instituția supusă rezoluției și care se referă la: competența de a transfera acțiuni sau active, drepturi sau obligații către o altă entitate, competența de a reduce valoarea nominală a acțiunilor sau de a le anula, ori de a reduce valoarea contabilă a datoriilor sau de a le converti, competența de a înlocui organele de conducere și competența de a impune un moratoriu temporar privind plata obligațiilor. Sunt prevăzute, de asemenea și competențe suplimentare, inclusiv cea de a solicita instituției supuse rezoluției, precum și altor entități din grupul acesteia, asigurarea continuității prestării de servicii

necesare destinatarului transferului de acțiuni sau de active, drepturi sau obligații pentru desfășurarea activităților preluate prin transfer.

În plus, directiva prevede o serie de competențe auxiliare pentru asigurarea eficacității transferului de activitate.

În vederea atingerii în timp util a obiectivelor rezoluției, directiva prevede ca statele membre trebuie să asigure că autoritățile de rezoluție exercită aceste competențe fără a fi necesară aprobarea vreunei persoane publice sau private ori îndeplinirea vreunei formalități care ar decurge în mod obișnuit din lege, din contract sau în alt mod.

Mecanisme de siguranță

Utilizarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție poate afecta drepturile acționarilor și pe cele ale creditorilor.

Conform preambulului directivei, orice atingeri aduse drepturilor proprietarilor și creditorilor ca urmare a măsurilor de rezoluție sunt compatibile cu prevederile art.17 din Cartă (dreptul de proprietate) și cu principiile enunțate la articolul 52¹ (întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor) din Cartă.

Astfel, instrumentele de rezoluție se pot aplica doar acelor instituții care intră sau sunt susceptibile de a intra în dificultate, și numai atunci când acest lucru este **necesar** pentru atingerea obiectivului de stabilitate financiară, **în interesul general**. Mai exact, instrumentele de rezoluție trebuie să fie aplicate atunci când instituția nu poate fi lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență, deoarece acest lucru ar

¹ **Carta - Articolul 52 Întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor**

(1) Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

(2) Drepturile recunoscute prin prezenta cartă care fac obiectul unor dispoziții prevăzute de tratate se exercită în condițiile și cu respectarea limitelor stabilite de acestea.

(3) În măsura în care prezenta cartă conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă.

(4) În măsura în care prezenta cartă recunoaște drepturi fundamentale, așa cum rezultă acestea din tradițiile constituționale comune statelor membre, aceste drepturi sunt interpretați în conformitate cu tradițiile menționate.

(5) Dispozițiile prezentei carte care conțin principii pot fi puse în aplicare prin acte legislative și de punere în aplicare adoptate de instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, precum și prin acte ale statelor membre în cazurile în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii, în exercitarea competențelor lor respective. Invocarea lor în fața instanței judecătorești se admite numai în scopul interpretării și controlului legalității unor astfel de acte.

(6) Legislațiile și practicile naționale trebuie să fie luate în considerare pe deplin, după cum se precizează în prezenta cartă.

(7) Instanțele judecătorești ale Uniunii și ale statelor membre țin seama de explicațiile redactate în vederea orientării interpretării prezentei carte.

putea destabiliza sistemul financiar, iar aceste măsuri sunt necesare pentru a asigura transferul rapid și menținerea funcțiilor de importanță sistemică și nu există nicio perspectivă rezonabilă de găsire a unei soluții alternative provenind din sectorul privat care să fie suficientă pentru redresarea deplină a instituției, nici chiar majorarea capitalului de către acționarii existenți sau de către o terță parte. De asemenea, atunci când se aplică instrumente de rezoluție și se exercită competențe în materie de rezoluție, trebuie să se țină seama de **principiul proporționalității** și de particularitățile formei juridice a unei instituții.

Atingerile aduse drepturilor de proprietate nu trebuie să fie disproporționate. Acționarii și creditorii afectați nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție.

Mecanismele de siguranță, prevăzute de directivă, au în vedere ca:

- (i) acționarii și creditorii ale căror creanțe nu au fost transferate să primească drept despăgubire pentru creanțele lor cel puțin o sumă egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituția supusă rezoluției ar fi fost lichidată prin procedura de insolvență imediat la momentul luării deciziei de rezoluție;
- (ii) în cazul instrumentului de recapitalizare internă, acționarii și creditorii ale căror creanțe au fost reduse sau convertite în titluri de capital, nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția supusă rezoluției ar fi fost lichidată prin procedura de insolvență dacă aceasta ar fi fost deschisă la momentul luării deciziei de rezoluție.

Cu scopul de a proteja dreptul acționarilor și al creditorilor, directiva prevede realizarea, cât mai curând posibil după aplicarea unei măsuri de rezoluție, a unei **evaluări independente** a tratamentului pe care acționarii și creditorii l-ar fi primit în cazul în care instituția ar fi fost lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvență. Această evaluare ulterioară este distinctă de evaluarea care a stat la baza luării deciziei privind aplicarea unui instrument de rezoluție. În cazul în care se constată că acționarii și creditorii au primit ca plată sau compensare a creanțelor echivalentul unei sume inferioare celei pe care ar fi primit-o în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, ei au dreptul la **plata diferenței**, care se face din fondurile mecanismelor de finanțare a rezoluției instituite potrivit directivei.

În conformitate cu articolul 47 din Cartă (*dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil*), directiva prevede că deciziile luate de autoritățile de rezoluție trebuie să facă obiectul dreptului la o **cale de atac** și stabilește condițiile în statele membre trebuie să asigure exercitarea acestui drept.

Astfel, ținând cont de faptul că măsurile armonizate prin directivă au drept obiectiv tratarea unor situații de extremă urgență și că suspendarea oricărei decizii a

autorităților de rezoluție ar putea afecta continuitatea funcțiilor critice ale instituției supuse rezoluției, directiva prevede faptul că introducerea unei căi de atac nu trebuie să aibă ca efect suspendarea de drept a deciziei contestate, o astfel de suspendare fiind prezumată a fi contrară interesului public.

În plus, acolo unde este necesar, pentru a proteja părțile terțe care au achiziționat cu bună-credință active, drepturi și obligații ale instituției aflate în rezoluție, în temeiul exercitării de către autorități a competențelor de rezoluție și pentru a asigura stabilitatea piețelor financiare, directiva prevede că exercitarea unei căi de atac, în urma căreia decizia autorității de rezoluție este anulată, nu trebuie să afecteze actele administrative sau tranzacțiile încheiate ulterior pe baza deciziei respective. În astfel de cazuri, reparațiile trebuie să se limiteze la acordarea de despăgubiri pentru daunele suferite de persoanele prejudiciate.

Nu în ultimul rând, în fundamentarea directivei se subliniază că măsurile de gestionare a crizelor luate de autoritățile naționale de rezoluție necesită evaluări economice complexe și o marjă largă de apreciere. Întrucât se consideră că autoritățile naționale de rezoluție dispun de capacitatea de expertiză necesară pentru a realiza aceste evaluări, directiva prevede că instanțele naționale, atunci când sunt sesizate cu o acțiune împotriva unei decizii de aplicare a măsurilor de rezoluție trebuie să utilizeze în aprecierea stării de fapt evaluările realizate de autoritățile de rezoluție. Cu toate acestea, natura complexă a acestor evaluări nu împiedică instanțele naționale să analizeze dacă elementele de probă invocate de către autoritatea de rezoluție sunt exacte din punct de vedere material, fiabile și coerente, dacă elementele de probă conțin toate informațiile relevante care ar trebui să fie luate în considerare pentru a evalua o situație complexă și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse pe baza lor.

Finanțarea rezoluției

Pentru a asigura fondurile necesare finanțării măsurilor de rezoluție, cu evitarea utilizării resurselor bugetare publice pentru astfel de scopuri, directiva prevede obligativitatea constituirii unui fond de rezoluție cu contribuții colectate din sectorul financiar, de principiu anterior și independent de orice operațiuni de rezoluție (finanțare ex-ante, cu nivel minim impus cel puțin până la atingerea unei mase critice a resurselor disponibile) și, dacă această finanțare prealabilă este insuficientă, prin contribuții ulterioare.

Nivelul minim al resurselor fondului național de rezoluție trebuie să fie de 1% din suma depozitelor acoperite ale tuturor instituțiilor de credit autorizate și se impune a fi atins, etapizat, cel târziu la 31 decembrie 2024.

Pentru a stimula un comportament de evitare a asumării de către instituții a unor riscuri excesive, contribuțiile individuale ale instituțiilor la fondul de rezoluție se determină în funcție de nivelurile de risc de credit, de lichiditate și de piață la care este expusă fiecare instituție.

În conformitate cu obiectivul potrivit căruia finanțarea rezoluției unei instituții ar trebui să fie suportată în principal de acționarii și creditorii acesteia și apoi de sectorul financiar și numai în ultimă instanță de resurse ale bugetului public, directiva instituie cadrul pentru funcționarea unui sistem de împrumuturi voluntare între fondurile naționale de rezoluție din statele membre.

Controlul privind utilizarea resurselor aferente fondului de rezoluție este încredințat autorității de rezoluție, destinațiile acestui fond fiind expres și limitativ prevăzute.

Având în vedere implicațiile fiscale potențiale, decizia de a acorda un împrumut unui mecanism de finanțare din alt stat membru se ia în consens de către autoritatea de rezoluție și ministerul competent cu deciziile bugetare.

Directiva prevede un mecanism de protecție față de eventuale pierderi ce i-ar afecta, ca urmare a rezoluției unei instituții, pe deponenții aflați sub protecția legislației în domeniul garantării depozitelor. Astfel, orice măsură de rezoluție care asigură continuitatea accesului deponenților la depozitele acoperite va fi finanțată din resurse ale schemei de garantare a depozitelor la care instituția de credit este participantă, în limita sumelor care ar fi fost suportate de schema de garantare în situația în care instituția de credit ar fi fost lichidată prin procedura normală de insolvență.

Derogări de la alte prevederi ale acquis-ului UE

Întrucât Directivele Uniunii în materie de drept al societăților comerciale conțin norme obligatorii privind protecția acționarilor și a creditorilor instituțiilor care se încadrează în domeniul de aplicare al acestor directive, norme care pot constitui un impediment atunci când este necesară o acțiune rapidă a autorităților de rezoluție, reducând atât eficacitatea acțiunilor întreprinse de acestea, cât și utilizarea instrumentelor și competențelor de rezoluție, Directiva 2014/59/UE prevede derogări corespunzătoare de la aceste directive. În scopul de a garanta părților interesate maxima certitudine juridică, derogările sunt definite în mod clar și strict și sunt aplicabile exclusiv în interes public și doar atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție. Recurgerea la instrumentele de rezoluție presupune îndeplinirea obiectivelor rezoluției și a condițiilor de rezoluție prevăzute de prezenta directivă.

Astfel, Directiva 2014/59/UE conține derogări de la:

- Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește normele privind drepturile acționarilor de a decide în legătură cu majorările sau reducerile capitalului, dreptul de a participa, prin aport în numerar, la orice nouă emisiune de acțiuni, protecția creditorilor în cazul reducerii capitalului și convocarea adunării acționarilor, în cazul unor grave pierderi de capital;
- Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește normele privind aprobarea fuziunilor de către adunările generale ale fiecăreia dintre societățile care fuzionează, privind cerințele referitoare la proiectul

de fuziune, raportul de gestionare și raportul de expertiză, precum și privind protecția creditorilor; Directiva 82/891/CEE a Consiliului în ceea ce privește prevederile similare referitoare la societățile comerciale publice pe acțiuni; Directiva 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește normele corespunzătoare fuziunilor transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni;

- Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește obligația de a lansa o ofertă publică de cumpărare privind toate acțiunile societății, la un preț echitabil în sensul directivei respective, în cazul în care un acționar preia, în mod direct sau indirect, singur sau împreună cu alții, un anumit procent din acțiunile unei societăți, care îi asigură controlul asupra respectivei societăți. Scopul acestei norme privind oferta obligatorie este protejarea acționarilor minoritari în caz de schimbare a controlului. După încheierea perioadei de rezoluție, norma privind oferta obligatorie se va aplica oricărui acționar care dobândește controlul asupra instituției afectate;
- Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește termenul minim de convocare a adunărilor generale și conținutul convocării unei adunări generale. Cu toate acestea, acționarii păstrează competența decizională în ceea ce privește prelungirea sau scurtarea termenului de convocare a adunărilor generale.

Regimul sancționator

Directiva 2014/59/UE armonizează la minim regimul sancțiunilor administrative pe care statele membre trebuie să le aplice în cazul încălcării dispozițiilor naționale de transpunere. Aceste sancțiuni corespund celor armonizate prin Directiva 2013/36/UE, în materie de supraveghere prudentială.

Acte de aplicare a dispozițiilor directivei

Pentru detalierea sau, după caz, pentru punerea în aplicare a unora dintre dispozițiile directivei, Comisia Europeană este abilitată să emită standarde tehnice obligatorii, elaborate de Autoritatea Bancară Europeană.

De asemenea, pentru asigurarea unei interpretări uniforme și a convergenței practicilor autorităților naționale, Autoritatea Bancară Europeană este împuternicită să emită ghiduri și recomandări care trebuie avute în vedere de autoritățile naționale și de entitățile aflate în aria de aplicare a prevederilor directivei, conform art.16 din *Regulamentul (UE) nr.1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei.*

c) Prezentul proiect legislativ privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții urmărește să asigure transpunerea integrală a prevederilor

Directivei 2014/59/UE la nivel de legislație primară, printr-o lege de sine stătătoare, prin care se asigură crearea cadrului legal de gestiune a crizelor în sectorul financiar-bancar (atât în etapa de pregătire și intervenție timpurie, cât și etapa de rezoluție), cu abrogarea prevederilor naționale existente în materie.

2. Schimbări preconizate

2. A. Asigurarea transpunerii prevederilor cuprinse în *Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE/, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012, ale Parlamentului European și ale Consiliului*

Propunerile cuprinse în proiectul de act normativ asigură transpunerea, la nivel de legislație primară, a prevederilor Directivei 2014/59/UE, care urmăresc, cu prioritate, instituirea unui regim care să pună la dispoziția autorităților statelor membre un set de instrumente credibile pentru a interveni într-un stadiu incipient și cu promptitudine în cazul unei instituții neviabile sau în curs de a intra în dificultate, astfel încât să garanteze continuitatea funcțiilor financiare și economice critice ale acesteia, reducând în același timp la minimum impactul situației de dificultate a instituției asupra economiei și a sistemului financiar.

În acest sens, proiectul de act normativ reflectă în mod fidel conținutul și structura Directivei 2014/59/UE a cărei transpunere se urmărește prin acesta. În cazul rezoluției, proiectul nu prevede alte instrumente de rezoluție pe lângă cele armonizate prevăzute de directivă, această opțiune prevăzută de directivă nefiind exercitată la nivel național.

În ceea ce privește **domeniul de aplicare**, proiectul legislativ, conform ariei de incidență a prevederilor directivei, se aplică instituțiilor de credit și firmelor de investiții, persoane juridice române, instituțiilor financiare, persoane juridice române, care sunt acoperite de supravegherea la nivel consolidat a întreprinderii-mamă în conformitate cu prevederile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului*, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare (act normativ prin care s-a asigurat transpunerea Directivei 2013/36/UE), societăților financiare holding, societăților financiare holding mixte și societăților financiare holding cu activitate mixtă, persoane juridice române și societăților financiare holding-mamă din România, societăților financiare holding-mamă din Uniunea Europeană, societăților financiare holding mixte-mamă din România, societăților financiare holding mixte-mamă din Uniunea Europeană, persoane juridice române, sucursalelor stabilite pe teritoriul României ale instituțiilor de credit și firmelor de investiții din state terțe și stabilește mecanismele pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de

investiții.

Prin proiectul legislativ se desemnează la nivel național autoritățile care vor exercita competențele de rezoluție, respectiv:

- Banca Națională a României pentru instituțiile de credit și entitățile din grupul acestora care fac obiectul supravegherii consolidate exercitate de această autoritate, în calitate de autoritate competentă cu supravegherea prudențială;
- Autoritatea de Supraveghere Financiară, pentru firmele de investiții și entitățile din grupul acestora care fac obiectul supravegherii consolidate exercitate de această autoritate, în calitate de autoritate competentă cu supravegherea prudențială.

În cazul ambelor autorități, conform cerințelor Directivei 2014/59/UE, este reglementată obligația ca în cadrul organizării lor interne să asigure independența operațională și evitarea conflictului de interese între funcția de rezoluție și funcția de supraveghere prudențială, precum și în raport cu alte atribuții specifice exercitate de cele două autorități conform statutului lor sau altor dispoziții legale.

De asemenea, prin proiectul legislativ este prevăzut **rolul Ministerului Finanțelor Publice**, în calitate de minister competent desemnat la nivel național potrivit prevederilor Directivei 2014/59/UE.

Astfel, proiectul legislativ conține dispoziții referitoare la toate situațiile de implicare a ministerului competent prevăzute de directivă, astfel încât Ministerul Finanțelor Publice să devină un factor decizional în procesul de redresare și rezoluție a instituțiilor supuse rezoluției, în special în situația în care măsurile în cauză ar avea un impact fiscal direct sau un impact sistemic.

În acest sens, implicarea Ministerului Finanțelor Publice are loc în următoarele situații:

a) în rezoluție

- autoritățile de rezoluție trebuie să informeze fără întârziere ministerul în legătură cu orice acțiune de rezoluție și, dacă e cazul, cu implementarea măsurilor de rezoluție;
- autoritățile de rezoluție trebuie să obțină aprobarea prealabilă a ministerului în cazul acelor decizii de rezoluție care ar avea un impact fiscal direct sau ar avea un impact sistemic (prevedere rezultată prin exercitarea opțiunii prevăzute de directivă);
- abilitarea ministerului de a exercita competențe specifice autorității de rezoluție și de a acționa în calitate de coordonator în legătură cu acordarea sprijinului financiar public extraordinar, ca soluție de ultimă instanță, atunci când autoritatea de rezoluție consideră că aplicarea măsurilor de rezoluție nu poate asigura atingerea obiectivelor rezoluției (prevedere rezultată prin exercitarea opțiunii prevăzute de

directivă);

- posibilitatea desemnării ministerului ca acționar al unei instituții-punte sau al unui vehicul de administrare a activelor.

b) în afara rezoluției

- ministerul poate emite garanții de stat pentru asigurarea accesului unei instituții la facilități de lichiditate sau pentru noi emisiuni de obligațiuni;
- posibilitatea realizării de către minister a unei injecții de fonduri proprii sau de a achiziționa instrumente de capital la o instituție care nu se află în rezoluție și al cărei deficit de capital a fost stabilit în urma unui exercițiu de evaluare a activelor sau de testare la stres.

Cadrul legal de gestiune a crizelor din sectorul financiar-bancar preconizat prin prezentul proiect cuprinde prevederi care se referă la cele trei etape distincte, respectiv **pregătirea, intervenția timpurie și rezoluția bancară**, pentru fiecare dintre aceste etape fiind preluate conform dispozițiilor Directivei 2014/59/UE condițiile declanșatoare, obiectivele și principiile care trebuie respectate, competențele autorităților implicate, instrumentele ce pot fi aplicate, precum și condițiile, limitele și modalitatea de implementare a acestora, mecanismele de finanțare a rezoluției, derogările de la aplicarea altor acte normative, mecanismele de siguranță, căile de atac accesibile persoanelor care se consideră prejudiciate prin actele autorităților desemnate să pună în aplicare dispozițiile actului normativ.

În cazul aplicării instrumentului **instituției-punte**, proiectul legislativ conține unele prevederi specifice ce au fost preluate din setul de dispoziții aplicabile unei bănci-punte prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 și care nu contravin dispozițiilor Directivei 2014/59/UE. Prevederile respective reglementează aspecte, cum ar fi: posibilitatea autorizării unei instituții-punte, în cazul în care aceasta este instituție de credit, cu un capital social sub nivelul minim prevăzut potrivit reglementărilor în vigoare, dar nu mai mic de un milion de euro (aceasta fiind o opțiune prevăzută de art. 12 (4) din Directiva 2013/36/UE la care pot recurge statele membre notificând instituțiilor europene cu o fundamentare corespunzătoare a recurgerii la opțiunea respectivă); posibilitatea constituirii unei instituții-punte ca societate pe acțiuni cu acționar unic, înmatricularea instituției-punte în regim de urgență; numirea de către autoritatea de rezoluție a conducătorilor de nivel mediu ai unei instituții-punte; în cazul vânzării instituției-punte, îndeplinirea de către instituția de credit care a funcționat ca instituție-punte a tuturor condițiilor prevăzute de lege pentru funcționarea unei instituții de credit (inclusiv cea referitoare la nivelul fondurilor proprii prin raportare la capitalul inițial minim prevăzut pentru categoria de instituție de credit corespunzătoare).

În ceea ce privește derogarea de la cerința Legii nr.31/1990 potrivit căreia o societate pe acțiuni se constituie cu cel puțin 2 acționari, este de menționat că o astfel de

derogare este necesară deoarece directiva prevede și cazul în care o instituție-punte poate fi deținută de o singură autoritate publică.

În ceea ce privește derogarea de la regimul de drept comun privind înmatricularea societăților, aceasta este justificată de faptul că instrumentul de rezoluție (în speță, instituția-punte) este necesar a fi aplicat într-un timp care să asigure transferul rapid și menținerea funcțiilor de importanță sistemică, în considerarea atingerii obiectivului primordial de stabilitate financiară, în interesul general, prevăzut de Directiva 2014/59/UE.

În ceea ce privește **finanțarea măsurilor de rezoluție** în relație cu instituțiile de credit, proiectul legislativ, în acord cu dispozițiile Directivei 2014/59/UE, prevede crearea fondului de rezoluție bancară pe modelul deja existent în legislația națională pentru fondul de restructurare bancară, constituit prin Ordonanța Guvernului nr.39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, republicată.

Resursele fondului de rezoluție bancară trebuie să atingă, până la data de 31 decembrie 2024, 1% din volumul depozitelor acoperite ale instituțiilor de credit autorizate de Banca Națională a României, una dintre sursele de constituire a acestuia fiind reprezentată de sumele deja colectate în scopuri similare la fondul de restructurare bancară, a cărui existență încetează după transfer.

Fondul de rezoluție bancară va fi administrat de către Fondul de Garantare a Depozitelor Bancare, iar utilizarea resurselor fondului de rezoluție se poate face numai în baza deciziei Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție.

În mod similar proiectul prevede constituirea unui fond de rezoluție pentru firmele de investiții, care va fi administrat de Autoritatea de Supraveghere Financiară. Fondul de rezoluție va fi constituit prin contribuții plătite de firmele de investiții, iar utilizarea resurselor acestui fond de rezoluție se poate face numai în baza deciziei Autorității de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție și în situațiile descrise de lege.

În ceea ce privește **regimul sancționator**, proiectul legislativ asigură preluarea sancțiunilor administrative armonizate prin Directiva 2014/59/UE, care pot fi aplicate de autoritatea de supraveghere, în legătură cu încălcarea prevederilor legii a căror urmărire o asigură (afere planificării redresării, sprijinului financiar intragrup și intervenției timpurii), respectiv de autoritatea de rezoluție, în legătură cu încălcarea prevederilor legii a căror urmărire o asigură (afere planificării rezoluției, posibilităților de soluționare, aplicării instrumentelor și exercitării competențelor de rezoluție).

Competențele autorităților de supraveghere (BNR/ASF) potrivit prezentei legi sunt

suplimentare celor reglementate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.99/2006 și prin *Regulamentul (UE) nr.575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012*, care se exercită de către autoritățile în cauză în cursul normal al activității instituțiilor supravegheate, în timp ce competențele autorităților de rezoluție reprezintă o continuare a competențelor de supraveghere, care se exercită în condiții de criză.

Prin urmare, în acest context, reglementarea unui regim juridic diferit al sancțiunilor de natură administrativă ce pot fi aplicabile nu apare ca fiind justificată.

Astfel, prin prezentul proiect legislativ s-a menținut soluția legislativă consacrată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.99/2006, cu privire la regimul sancțiunilor, acestea având natură administrativă, dar nu contravențională.

Modalitatea de reglementare este distinctă de cea din cadrul general stabilit prin *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*, cu modificările și completările ulterioare, întrucât regimul instituit prin actul normativ menționat nu este adecvat specificului cerințelor prevăzute prin proiectul legislativ și al competențelor conferite autorității de supraveghere, respectiv autorității de rezoluție, nici din perspectivă procedurală, nici din cea a aspectelor de fond reglementate de dreptul comun în materia contravențiilor. Astfel, categoriile de sancțiuni prevăzute de dreptul comun, modul de constatare și sancționare a faptelor, precum și cel de contestare a actelor prin care sunt dispuse sancțiuni, cât și formalitățile care trebuie respectate la constatarea/aplicarea sancțiunii, sunt corespunzătoare unor încălcări a căror săvârșire poate fi stabilită cu certitudine în timp. Regimul distinct față de cel prevăzut de *Ordonanța Guvernului nr.2/2001* se justifică prin faptul că stabilirea existenței unei situații de nerespectare a cerințelor impuse de proiectul legislativ implică o analiză complexă și o evaluare calitativă a situației de fapt, inclusiv din perspectiva potențialului impact asupra stabilității financiare.

Pentru a se asigura certitudinea și predictibilitatea normei juridice, precum și respectarea drepturilor constituționale, soluția legislativă consacrată, derogatorie de la dreptul comun, cuprinde prevederi speciale cu privire la faptele sancționabile, constatarea acestora, competența de aplicare a sancțiunii, conținutul actelor prin care sunt dispuse sancțiunile, tipul de sancțiuni de natură administrativă care pot fi aplicate, termenul de prescripție și regimul contestării actelor prin care se aplică sancțiuni.

Din considerentele arătate în susținerea menținerii regimului consacrat în materie de sancțiuni, prin prezentul proiect de act normativ se asigură menținerea unui regim unitar în ceea ce privește **contestarea actelor** emise în aplicarea legii, inclusiv a deciziilor prin care sunt dispuse măsuri de rezoluție, ori a actelor prin care sunt

aplicate sancțiunile administrative, acest drept putând fi exercitat în condițiile și potrivit procedurii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006.

Cu privire la contestarea deciziilor Autorității de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție pentru firmele de investiții, prin care sunt dispuse măsuri de rezoluție, proiectul legislativ statuează dreptul persoanelor afectate de aplicarea măsurilor de rezoluție de a contesta în instanță aceste măsuri potrivit procedurii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012.

În ceea ce privește contestarea măsurilor de prevenire sau a celor de gestionare a crizelor proiectul de act normativ conține și unele prevederi referitoare la aspecte de natură procedurală prevăzute de Directiva 2014/59/UE, respectiv:

- utilizarea unei căi de contestare nu implică suspendarea automată a efectelor deciziei autorității de rezoluție contestată, care este executorie imediat; suspendarea efectelor acestei decizii este prezumată a fi contrară interesului public, prezumția putând fi înlăturată prin proba contrară;
- în cazul în care instanța de judecată anulează decizia autorității de rezoluție privind luarea unor măsuri de rezoluție, actele și tranzacțiile încheiate în baza deciziei anulate, prin care au fost achiziționate de către terți de bună-credință instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive ale instituției supuse rezoluției rămân valabile, iar singurele măsuri reparatorii ce pot fi dispuse de instanța de judecată pentru acoperirea prejudiciilor cauzate persoanelor afectate constau în plata unor compensații de către autoritatea de rezoluție.

De asemenea, în contextul în care în cadrul proiectului de act normativ urmează a fi abrogate prevederile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 referitoare la măsurile ce pot fi dispuse în cazul instituțiilor de credit aflate în dificultate (supravegherea specială, administrarea specială, măsurile de stabilizare) și întrucât unele prevederi din administrarea specială asigurau transpunerea unor dispoziții din *Directiva nr. 2001/24/CE privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit* (așa cum a fost modificată prin Directiva 2014/59/UE) referitoare la măsurile de reorganizare, este necesară introducerea de prevederi în cadrul proiectului care să reglementeze aplicarea procedurilor de rezoluție cu privire la sucursale, în scopul asigurării transpunerii prevederilor din Directiva 2001/24/CE pentru partea aferentă măsurilor de reorganizare.

2. B. Propuneri de amendamente aduse altor acte normative

Amendamente cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006

- având în vedere că sediul materiei privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit se regăsește în proiectul de act normativ prin care se va asigura transpunerea Directivei 2014/59/UE, se impune abrogarea prevederilor din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 99/2006 care reglementează măsurile ce pot fi dispuse în cazul instituțiilor de credit aflate în dificultate (supravegherea specială, administrarea specială, măsurile de stabilizare), precum și modificarea acelor prevederi din acest act normativ care conțin referiri sau trimiteri la prevederile ce vor fi abrogate, în scopul corelării cu noul cadru legal în domeniul redresării și rezoluției instituțiilor de credit și a firmelor de investiții;

- întrucât în cuprinsul Titlului X din Directiva 2014/59/UE sunt operate modificări ale Directivei 2013/36/UE, în sensul eliminării din cuprinsul acestei directive a dispozițiilor referitoare la planurile de redresare și de rezoluție, este necesară modificarea corespunzătoare a prevederilor relevante din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 prin care au fost transpuse dispozițiile Directivei astfel eliminate;
- introducerea unor prevederi referitoare la fuziunea și divizarea instituțiilor de credit;
- modificarea unor prevederi referitoare la operațiunile de transfer de patrimoniu în care este implicată o instituție de credit, persoană juridică română, în sensul extinderii sferei de aplicare în ceea ce privește patrimoniul transferat, fapt ce determină ca obținerea aprobării prealabile să incumbe instituției de credit, persoană juridică română, indiferent că aceasta reprezintă entitatea de la care se transferă patrimoniul ori este beneficiara transferului;
- introducerea unor prevederi privind statuarea interdicției instituțiilor de credit de a atrage depozite în absența participării acestora la o schemă de garantare a depozitelor recunoscută oficial pe teritoriul României potrivit legislației în domeniul garantării depozitelor în sistemul bancar, pentru a se asigura corelarea cu dispozițiile directivei UE în domeniul garantării depozitelor și reglementarea unor sancțiuni în cazul nerespectării unei astfel de interdicții;
- abrogarea unor prevederi privind obligația instituțiilor de credit care operează pe teritoriul României de a menționa în cadrul oricărei forme de publicitate, în toate informările și/sau documentele precontractuale, în contractele și corespondența referitoare la depozite, denumirea schemei de garantare a depozitelor la care participă instituțiile de credit și casele centrale din cadrul rețelelor cooperatiste de credit, obligația respectivă fiind reglementată în cadrul propunerilor legislative în domeniul garantării depozitelor în sistemul bancar care asigură transpunerea directivei în materie;
- introducerea/modificarea unor prevederi în scopul asigurării unei transpuneri corecte și complete a dispozițiilor din *Directiva 2001/24/CE privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit* aplicabile în caz de lichidare administrativă a instituțiilor de credit.

Amendamente cu privire la Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a

insolvenței și de insolvență

- modificarea/introducerea de prevederi care asigură de o manieră clară transpunerea dispozițiilor Directivei 2014/59/UE potrivit cărora inițiativa plasării unei instituții supuse rezoluției în procedură de insolvență/faliment se realizează numai la inițiativa autorității de rezoluție sau, după caz, că este necesară aprobarea autorității de rezoluție în cazul introducerii unei cereri de insolvență/faliment împotriva unei instituții de credit/firme de investiții sau a unei alte entități din grupul acestora, care intră sub incidența prezentei legi;
- asigurarea corelării dispozițiilor Legii nr.85/2014 cu alte prevederi ale prezentului proiect legislativ, care au incidență în procedura insolvenței/falimentului, atât în cazul instituțiilor de credit/firmelor de investiții, cât și al altor entități din grup (referitoare, în special la inaplicabilitatea prevederilor privind posibilitatea anulării actelor în procedura insolvenței/falimentului, obligația entităților aflate în insolvență/faliment de a asigura prestarea în continuare a serviciilor și facilităților necesare destinatarului activelor și pasivelor unei instituții supuse rezoluției, în vederea continuării desfășurării activităților aferente activelor/pasivelor preluate);
- definirea terminologiei specifice în materie de rezoluție utilizată în Legea nr.85/2014 în urma modificărilor, realizată prin trimitere la definițiile relevante din prezentul proiect de lege;
- eliminarea prevederilor privind implicarea Băncii Naționale a României în procedura falimentului instituțiilor de credit (referitoare la aprobarea/agrearea lichidatorilor judiciari, aprobarea operațiunilor de vânzare de active cu asumare de pasive ale instituției de credit în faliment, determinarea instituțiilor de credit, aflate în supravegherea sa, eligibile pentru achiziția acestor active/pasive), prevederi care, în contextul adoptării cadrului legal în materie de rezoluție, nu se mai justifică;
- eliminarea prevederilor privind “*administratorul interimar*”, ale cărui atribuții vizau luarea unor măsuri de conservare, pe perioada de la depunerea unei cereri de faliment împotriva unei instituții de credit, până la numirea lichidatorului judiciar, menținerea acestor prevederi nemaifiind justificată în contextul adoptării legislației în materie de rezoluție;
- introducerea/modificarea unor prevederi pentru asigurarea unei transpuneri corecte și complete a Directivei 2001/24/CE privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit, așa cum a fost modificată prin Directiva 2014/59/UE;
- introducerea unei prevederi privind posibilitatea desemnării Fondului de Garantare a Depozitelor Bancare ca lichidator judiciar în cadrul procedurii falimentului instituțiilor de credit; această prevedere se circumscrie obiectivelor de ordin general urmărite prin noul cadru legislativ adoptat la nivelul Uniunii privind gestionarea instituțiilor de credit aflate în dificultate, a cărui transpunere se asigură prin prezentul proiect de lege, fiind formulată în considerarea faptului că, printre mecanismele de finanțare a rezoluției se regăsesc, potrivit Directivei 2014/59/UE,

atât resursele fondului de rezoluție, cât și cele ale schemei de garantare a depozitelor (ambele constituite din contribuții ale instituțiilor de credit, menite să susțină eventualele dificultăți ale sistemului bancar, fără a se apela la bani publici), iar aceste resurse vor fi administrate, la nivel național, de către Fondul de Garantare a Depozitelor Bancare. Având în vedere că reîntregirea resurselor utilizate la finanțarea rezoluției constituie un demers cu impact asupra stabilității financiare în sistemul bancar, Fondul va urmări cu prioritate o valorificare optimă și cât mai rapidă a bunurilor existente în patrimoniul instituției de credit aflate în faliment, în scopul recuperării creanțelor provenind din sumele avansate pentru finanțarea rezoluției din resursele menționate. Sunt create, astfel, premise ca Fondul de Garantare a Depozitelor Bancare, în calitate de lichidator judiciar să asigure un nivel superior al eficienței activității de lichidare, printr-un grad superior de recuperare a creanțelor comparativ cu cel asociat altor lichidatori. În același context, desemnarea Fondului de garantare a depozitelor în calitate de lichidator, este de natură să asigure un nivel sporit de celeritate a lichidării, în beneficiul tuturor creditorilor înscrși la masa credală. În plus, în cazul specific al aplicării instrumentului de rezoluție al instituției punte, insolvența instituției de credit supuse măsurilor de rezoluție are o specificitate ce derivă din caracterul prioritar al asigurării suportului necesar pentru continuarea activităților necesare funcționării instituției punte; este de subliniat și faptul că prevederea propusă nu este de natură a aduce atingere independenței și imparțialității în actul de justiție (numirea provizorie a lichidatorului judiciar de către judecător) și nici drepturilor creditorilor (confirmarea de către adunarea creditorilor a lichidatorului judiciar astfel numit);

- introducerea de prevederi, conform prevederilor Directivei 2014/59/UE, referitoare la rangul de prioritate în cazul falimentului unei instituții de credit a creanțelor deponenților garantați și a schemei de garantare a depozitelor bancare care se subrogă în drepturile deponenților garantați, a creanțelor autorității de rezoluție și ale oricărui mecanism de finanțare, rezultate în urma aplicării instrumentelor de rezoluție sau a instrumentelor publice de stabilizare financiară.

Amendamente cu privire la Ordonanța Guvernului nr. 9/2004 privind contractele de garanție financiară

- modificarea unor prevederi în scopul corelării cu noua legislație în domeniul redresării și rezoluției instituțiilor de credit;

Amendamente cu privire la Legea nr. 297/2004 privind piața de capital

- modificarea unor prevederi aplicabile emitenților de valori mobiliare care să asigure corelarea acestora cu noua legislație în domeniul redresării și rezoluției, în sensul introducerii de dispoziții care să permită convocarea într-un termen mai

scurt a unei adunări generale a acționarilor având ca obiect o majorare de capital social necesară pentru evitarea condițiilor de declanșare a procedurii de rezoluție.

Amendamente cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară

- modificarea unei prevederi, în scopul introducerii dispoziției în baza căreia Autoritatea de Supraveghere Financiară administrează și utilizează fondul de rezoluție pentru firmele de investiții.

3. Alte informații

Secțiunea a 3-a
Impactul socio-economic al proiectului de act normativ

1. Impact macro-economic

Nu este cazul

1¹ Impactul asupra mediului concurențial și domeniul ajutoarelor de stat

Se apreciază că proiectul de act normativ va avea impact în domeniul ajutoarelor de stat, în funcție de aspecte concrete privind utilizarea instrumentelor de rezoluție, context în care aplicarea cadrului legal privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții trebuie coordonată cu derularea procedurilor în domeniul ajutorului de stat.

2. Impact asupra mediului de afaceri

Se apreciază că proiectul de act normativ va avea implicații asupra mediului de afaceri, prin beneficiile aduse în menținerea stabilității financiare, ca obiectiv de interes general, urmărit prin implementarea instrumentelor de rezoluție sau a instrumentelor publice de stabilizare financiară, furnizând astfel un grad sporit de predictibilitate și certitudine juridică în ceea ce privește tratamentul instituțiilor financiare vizate de actul normativ, care se află în dificultate sau sunt pe cale să intre în dificultate, prin aceea că stabilește principii și reguli privind aplicarea unor proceduri și măsuri extra-judiciare adecvate și credibile de gestionare a crizelor financiare, menite să conducă la:

- asigurarea continuității funcțiilor critice ale instituției în cauză;
- minimizarea riscurilor de contaminare;
- reducerea hazardului moral (prin asigurarea unei repartizări adecvate și corecte a pierderilor între acționari și creditorii);
- reducerea la minimum a costurilor pentru contribuabili, protecția fondurilor publice (prin reducerea la minim a sprijinului financiar public extraordinar);

- protecția deponenților;
- menținerea accesului neîntrerupt la depozite și la operațiunile de plată și ieșirea din piață a instituțiilor de credit aflate în dificultate într-o manieră care să nu aducă atingere stabilității financiare.

Este posibil însă ca, alături de beneficiile anterior menționate, proiectul de act normativ să aibă și un impact negativ în ceea ce privește apetitul investitorilor pentru finanțarea instituțiilor de credit, având în vedere faptul că instrumentul de recapitalizare internă presupune ca participanții la fondurile proprii ale instituțiilor de credit (acționari, deținători de titluri de datorie subordonată) să contribuie la acoperirea pierderilor prin reducerea valorii ori, după caz, anularea titlurilor deținute de aceștia sau conversia lor în acțiuni. Având în vedere că acest risc decurge din transpunerea fidelă a prevederilor Directivei 2014/59/UE, un astfel de risc se va manifesta și la nivelul celorlalte state membre.

3. Impact social

Intervenția Băncii Naționale a României ca autoritate de rezoluție și implicarea schemei de garantare a depozitelor în finanțarea măsurilor de rezoluție contribuie la menținerea stabilității financiare prin asigurarea accesului neîntrerupt al deponenților la depozite și continuarea prestării către clienți a serviciilor financiare în cazul instituțiilor de credit aflate în dificultate.

Intervenția Autorității de Supraveghere Financiară ca autoritate de rezoluție pentru firmele de investiții contribuie la asigurarea accesului neîntrerupt al investitorilor la disponibilitățile bănești ale firmelor de investiții aflate în dificultate și continuarea prestării către clienți a serviciilor de investiții financiare.

4. Impact asupra mediului

Nu este cazul

5. Alte informații

Secțiunea a 4-a

Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani)

- în mii lei (RON) -

Indicatori	Anul curent	Următorii patru ani				Media pe patru ani
1	2	3	4	5	6	7
1. Modificări ale veniturilor bugetare, în plus/minus, din care:						

a) buget de stat, din acesta: impozit pe profit impozit pe venit TVA b) bugete locale impozit pe profit c) bugetul asigurărilor sociale de stat: contribuții de asigurări						
2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, în plus, din care: a) buget de stat, din acesta: cheltuieli de personal bunuri și servicii asistență socială b) bugete locale: cheltuieli de personal bunuri și servicii asistență socială c) bugetul asigurărilor sociale de stat: cheltuieli de personal bunuri și servicii						
3. Impact financiar, plus/minus, din care: a) buget de stat b) bugete locale						
4. Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare						
Alte informații						

Secțiunea a 5-a
Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare

1. Măsurile normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ:

a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ:

Proiectul de act normativ modifică, completează și abrogă unele prevederi din legislația primară în materia instituțiilor de credit, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului.

De asemenea, proiectul de act normativ modifică și completează unele prevederi speciale aplicabile în domeniul financiar și anume: *Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență*, *Ordonanța Guvernului nr. 9/2004 privind unele contracte de garanție financiară*, cu modificările și completările ulterioare, *Legea nr. 297/2004 privind piața de capital* și *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară*.

b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții:

Banca Națională a României urmează să emită reglementări secundare în aplicarea dispozițiilor privind autorizarea instituției-punte, în cazul în care aceasta este instituție de credit.

Autoritatea de Supraveghere Financiară urmează să emită reglementări secundare, în vederea detalierii modalității de contribuție a firmelor de investiții la fondul de rezoluție pentru firmele de investiții. De asemenea, autoritățile de supraveghere și de rezoluție vor emite reglementări, instrucțiuni sau precizări prin care se stabilește regimul de aplicare a ghidurilor și recomandărilor Autorității Bancare Europene, emise în aplicarea Directivei 2014/59/UE.

2. Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în materie în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare

Proiectul de act normativ asigură transpunerea, la nivel de legislație primară, a prevederilor Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE/, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012, ale Parlamentului European și ale Consiliului.

Modificările propuse care nu au un corespondent în legislația Uniunii Europene și care vizează îmbunătățirea reglementării existente, nu ridică probleme din perspectiva compatibilității cu *acquis*-ul Uniunii Europene.

3. Măsurile normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare.

Prin proiectul de act normativ se stabilesc competențe în sarcina autorităților de supraveghere sau a autorităților de rezoluție pentru urmărirea respectării inclusiv a standardelor tehnice obligatorii (acte delegate și de punere în aplicare), emise de Comisia Europeană în aplicarea Directivei 2014/59/UE și aplicarea de sancțiuni în cazul nerespectării acestor standarde.

4. Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene

Dintre hotărârile Curții, care pot prezenta relevanță în context, sunt de menționat următoarele:

În **Cauza-399/11 –Melloni**, Curtea a reținut că:

56. *În această privință, instanța de trimitere are în vedere de la bun început interpretarea potrivit căreia articolul 53² din cartă ar permite în mod general unui stat membru să aplice standardul de protecție a drepturilor fundamentale garantat de constituția sa în cazul în care acesta este mai ridicat decât cel care rezultă din cartă și să îl opună, dacă este cazul, aplicării unor dispoziții din dreptul Uniunii. [...].*
57. *O asemenea interpretare a articolului 53 din cartă nu poate fi reținută.*
58. *Astfel, această interpretare a articolului 53 din cartă ar aduce atingere principiului supremației dreptului Uniunii, în măsura în care ar permite unui stat membru să împiedice aplicarea unor acte de drept al Uniunii pe deplin conforme cu cartă, din moment ce acestea nu ar respecta drepturile fundamentale garantate de constituția statului respectiv.*
59. *Astfel, potrivit unei jurisprudențe consacrate, în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii, care reprezintă o caracteristică esențială a ordinii juridice a Uniunii (a se vedea Avizul 1/91 din 14 decembrie 1991, Rec., p. I-6079, punctul 21, și Avizul 1/09 din 8 martie 2011, Rep., p. I-1137, punctul 65), invocarea de către un stat membru a unor dispoziții de drept național, fie ele de natură constituțională, nu poate afecta efectul dreptului Uniunii pe teritoriul acestui stat (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 17 decembrie 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Rec., p. 1125, punctul 3, și Hotărârea din 8 septembrie 2010, Winner Wetten, C-409/06, Rep., p. I-8015, punctul 61).*
60. *Este adevărat că articolul 53 din cartă confirmă că, în cazul în care un act de drept al Uniunii implică măsuri naționale de punere în aplicare, autoritățile și instanțele naționale sunt libere să aplice standarde naționale de protecție a drepturilor fundamentale, cu condiția ca această aplicare să nu compromită*

² **Carta - Articolul 53 Nivelul de protecție:** "Nici una dintre dispozițiile prezentei carte nu poate fi interpretată ca restrângând sau aducând atingere drepturilor omului și libertăților fundamentale recunoscute, în domeniile de aplicare corespunzătoare, de dreptul Uniunii și dreptul internațional, precum și de convențiile internaționale la care Uniunea sau toate statele membre sunt părți, și în special Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prin constituțiile statelor membre."

nivelul de protecție prevăzut de cartă, astfel cum a fost interpretată de Curte, și nici supremația, unitatea și caracterul efectiv ale dreptului Uniunii.

În cauzele conexate C-293/12 și C-594/12, prin care Curtea a declarat invaliditatea Directivei 2006/24, se reține că:

54. *Astfel, reglementarea Uniunii în cauză trebuie să prevadă norme clare și precise care să reglementeze conținutul și aplicarea măsurii respective și să impună o serie de cerințe minime astfel încât persoanele ale căror date au fost păstrate să dispună de garanții suficiente care să permită protejarea în mod eficient a datelor lor cu caracter personal împotriva riscurilor de abuz, precum și împotriva oricărui acces și a oricărei utilizări ilicite a acestor date*
65. [...] *Directiva 2006/24 nu prevede norme clare și precise care reglementează întinderea ingerinței în drepturile fundamentale consacrate la articolele 7 și 8 din cartă. Prin urmare, trebuie să se constate că această directivă conține o ingerință în aceste drepturi fundamentale, care este de o mare amploare și de o gravitate deosebită în ordinea juridică a Uniunii, fără ca o astfel de ingerință să fie încadrată în mod precis de dispoziții care să permită garantarea faptului că ea este limitată efectiv la strictul necesar.*
69. [...] *prin adoptarea Directivei 2006/24, legiuitorul Uniunii a depășit limitele impuse de respectarea principiului proporționalității în lumina articolelor 7 și 8 și a articolului 52 alineatul (1) din cartă.*
71. *În consecință, trebuie să se răspundă la a doua întrebare literele (b)-(d) formulată în cauza C-293/12 și la prima întrebare formulată în cauza C-594/12 că Directiva 2006/24 este nevalidă.*

5. Alte acte normative și sau documente internaționale din care decurg angajamente

Obligația transpunerii în avans, în legislația națională, a prevederilor Directivei 2014/59/UE de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții a fost asumată în contextul condiționalităților negociate cu Fondul Monetar Internațional și Comisia Europeană în misiunea din ianuarie-februarie 2014 care prevedeau adoptarea proiectului legislativ până la

sfârșitul lunii septembrie 2014.

6. Alte informații

Prezentul proiect legislativ, prin care se asigură transpunerea Directivei 2014/59/UE se încadrează în categoria actelor normative prin care se asigură aplicarea pe teritoriul României a unor acte de drept al Uniunii Europene, potrivit dispozițiilor art. 148 din Constituția României, asigurând respectarea Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene corespunzător gradului de conformare la aceasta a dispozițiilor pe care le transpune³.

Secțiunea a 6-a

Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

1. Informații privind procesul de consultare cu organizațiile neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate

În plan extern, propunerea legislativă a fost supusă consultării Fondului Monetar Internațional, Comisiei Europene, precum și Băncii Centrale Europene în baza prevederilor *Deciziei Consiliului 98/415/CE din 29 iunie 1998 privind consultarea Băncii Centrale Europene de către autoritățile naționale cu privire la proiectele de reglementare*, prin intermediul Băncii Naționale a României.

În plan intern au fost consultate Banca Națională a României, Autoritatea de Supraveghere Financiară, Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar.

3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr.521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative.

4. Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente

³ În Decizia Curții Constituționale a României nr. 206 din 06/03/2012, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 254 din 17/04/2012, se rețin următoarele: *Din examinarea excepției de neconstituționalitate invocate, Curtea Constituțională constată că invocarea art. 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin raportare la art. 20 din Constituția României, este incorectă. Carta, potrivit art.6 alin.1 din Versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană, [...], are aceeași valoare juridică cu cea a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, care, în înțelesul art. 148 din Constituția României, reprezintă tratatele constitutive ale Uniunii Europene. Așadar, în sistemul constituțional românesc, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene nu intră sub incidența art. 20 din Constituție, care se referă la tratatele internaționale privind drepturile omului, astfel încât autorul excepției ar fi trebuit să invoce normele cuprinse în Cartă prin raportare la art. 148 din Legea fundamentală.*

5. Informații privind avizarea de către: a) Consiliul Legislativ b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării c) Consiliul Economic și Social d) Consiliul Concurenței e) Curtea de Conturi Proiectul a fost avizat favorabil de către Consiliul Legislativ prin avizul nr. 743/2015.
6. Alte informații
Secțiunea a 7-a Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ
1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ Au fost respectate procedurile prevăzute de Legea nr.52/2003 privind transparența decizională în administrația publică.
2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
3. Alte informații
Secțiunea a 8-a Măsurile de implementare
1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale - înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente Prin proiectul de act normativ sunt reglementate noi competențe ale Băncii Naționale a României în contextul măsurilor de redresare și rezoluție a instituțiilor de credit, ale Autorității de Supraveghere Financiară (prin atribuirea calității de autoritate de rezoluție pentru sectorul firmelor de investiții), ale Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar (prin conferirea rolului de administrator al fondului de rezoluție) și ale Ministerului Finanțelor Publice (prin atribuirea competențelor de minister

competent și de finanțator în afara rezoluției).

2. Alte informații

Intrarea în vigoare a actului normativ ce asigură transpunerea Directivei 2014/59/UE în legislația națională urmează să aibă loc la 3 zile de la data publicării actului normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția anumitor dispoziții care vor intra în vigoare la o dată ulterioară datei adoptării actului normativ, după cum urmează :

a) Deși Directiva 2014/59/UE permite aplicarea la o dată ulterioară, respectiv la 1 ianuarie 2016, a dispozițiilor privind instrumentul de recapitalizare internă (*bail-in*) față de restul prevederilor sale, pentru a asigura respectarea cerințelor prevăzute de cadrul Uniunii privind ajutorul de stat, care impune suportarea pierderilor de către acționari și creditorii subordonați anterior oricărei forme de finanțare a rezoluției (inclusiv a celei asigurate prin fondul de rezoluție), este necesar ca instrumentul de recapitalizare internă să se aplice odată cu celelalte prevederi ale proiectului de act normativ în privința acelor tipuri de instrumente care reprezintă elemente de fonduri proprii (instrumente de capitaluri proprii și datorii subordonate). Pentru aceste creanțe, termenul de implementare coincide cu data intrării în vigoare a dispozițiilor referitoare la aplicarea celorlalte instrumente ale rezoluției, respectiv la 3 zile de la data publicării actului normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I. În ceea ce privește dispozițiile referitoare la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în privința acelor datorii care nu respectă cerințele prudențiale pentru a fi incluse în categoria fondurilor proprii, precum și a altor categorii de datorii, care nu sunt exceptate în mod expres în cuprinsul Directivei 2014/59/UE de la aplicarea respectivului instrument (*bail-in*), respectivele dispoziții urmează să intre în vigoare la 1 ianuarie 2016, termen prevăzut de Directiva 2014/59/UE;

b) prevederile referitoare la aplicarea instrumentelor publice de stabilizare financiară de către Ministerul Finanțelor Publice, care transpun prevederile corespunzătoare din Directiva 2014/59/UE, urmează să intre în vigoare la 1 ianuarie 2016, termen prevăzut de Directiva 2014/59/UE;

c) prevederile art. 623 pct. 7 care modifică art.87 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 intră în vigoare la data de 1 octombrie 2015 (data intrării în vigoare a actului delegat adoptat de Comisia Europeană în baza art.151 din Directiva 2013/36/UE).

Față de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege alăturat, pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR

GABRIEL OPREA